

[Finansministeren.]

stigningen i det private forbrug. Det er ikke sandsynligt, at et præmieobligationslån i særlig grad appellerer til de normale obligationskøbere, og lånet vil derfor næppe i større udstrækning end højere skatter og afgifter trække midler væk fra obligationsmarkedet, men vil ligesom disse tilføre Nationalbanken midler, som i givet fald kan anvendes til at støtte obligationsmarkedet.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Bundvad): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om særligt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

Der stilles forslag om, at der ydes personer, der modtager indtægtsbestemt folkepension, invalidepension eller enkepension, et tillæg på 13 kr. månedlig for ægtepar og 9 kr. månedlig for enlige gældende fra 1. april i år.

Baggrunden for forslaget er, at regeringen finder det ønskeligt at give pensionisterne kompensation for afgiftsforhøjelser. Finansministeren havde oprindelig i forbindelse med lovgivningen herom stillet forslag om sådan kompensation bl. a. gennem indførelse af persontilskud til personer med begrænset skatteevne i loven om udskrivning af indkomst- og formueskatter til staten for skatteåret 1965-66. Efter at dette forslag er bortfaldet, har regeringen fundet det rigtigst at holde pensionisterne skadesløse for de øgede leveomkostninger gennem udbetaling af de foreslåede tillæg.

I forslaget indgår endvidere en forhøjelse af lommepengebeløbet til pensionister, der har ophold på alderdomshjem, plejehjem o. lign., med 2 kr. for enlige og 4 kr. pr. ægtepar.

Det foreslås endelig at forhøje grænsen for almindelig trangsbestemt underholdshjælp i henhold til forsorgsloven, således at forholdet mellem pensionerne og den offentlige hjælp bevares uændret.

Merudgifterne for statskassen som følge af det her fremsatte lovforslag anslås til ca. 32 mill. kr. i finansåret 1965-66. I finans-

året 1966-67 vil der blive tale om en merudgift for statskassen på ca. 40 mill. kr.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Thisted Knudsen* til indenrigsministeren:

„Hvilke særlige saglige bevæggrunde har været afgørende for, at dr. med. Mogens Milfeldt, der var indstillet til en overlægestilling ved statshospitalet i Nykøbing Sjælland, ikke er blevet udnævnt i denne?“

Thisted Knudsen: Den sag, som mit spørgsmål vedrører, er i offentligheden blevet benævnt Milfeldtsagen, og de nærmere omstændigheder føler jeg anledning til at gøre et par enkelte bemærkninger om.

Den 1. juli 1962 blev der opslået en ledig stilling som assisterende overlæge ved statshospitalet i Nykøbing S. til besættelse den 1. august samme år. Dr. med. Mogens Milfeldt, der var 1. reservelæge på hospitalet, indgav ansøgning om stillingen. I skrivelse af 21. juli 1962 indstillede overlægerne ved hospitalet Kirkegaard og Jacobsen dr. Milfeldt til stillingen. I indstillingen blev anført, at dr. Milfeldt havde udvist levende videnskabelig interesse. Han havde blandt ansøgerne — 5 i tal — den største almenuddannelse og var tilmed speciallæge i neurologi, hvilket var af stor betydning for hans fremtidige arbejde på hospitalet. Det såkaldte § 14-udvalg, de særlig sagkyndige læger på det specielle område, betegnede ham i deres udtalelse som velkvalificeret. Sundhedsstyrelsen erklærede over for direktoratet for statshospitalerne, at stillingen burde besættes med dr. Mogens Milfeldt. Altså, 3 ansvarlige, højt anskrevne instanser var således ikke i tvivl om, at dr. Mogens Milfeldt burde udnævnes til assisterende overlæge.

Herefter opstår mystikken i sagen. Efter et møde den 9. juli 1962 med direktøren for statshospitalet og overlægerne Kirkegaard og Jacobsen kommer man åbenbart på